

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 99

гр. София, 04.01.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в закрито заседание на 04.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

като разгледа дело номер **6711** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по молбата на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите чрез юрк. К. за изменение на решение № 6846/16.11.2022 г. в частта за разноските. Претендира се намаляване на присъдените на оспорващия разноски за адвокатско възнаграждение, доколкото в случая е неприложима нормата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Излагат се доводи, че предмет на оспорване е административен акт, целта е отмяната му, а не спор свързан например с парично обезщетение, т.е. делото не е с материален интерес. Сочи се приложимост на нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г., като с оглед своевременно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и ниската фактическа и правна сложност на делото, размерът на претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде намален на 500 лева (ред. на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. преди ДВ бр. 88/2022 г.)

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК от пълномощника на „ДЕЯН 2010“ЕООД е депозиран писмен отговор. Излагат се доводи за неоснователност на молбата по чл. 248 от ГПК.

По делото е постановено решение № 6576/07.11.2022 г., с което по жалбата на „ДЕЯН 2010“ЕООД, представлявано от адв. Г. е отменено решение № 000030-6366/08.07.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, преписката е върната на административния орган за ново произнасяне и Националната агенция за приходите е осъдена да заплати на „ДЕЯН 2010“ЕООД разноски по делото в размер на 1350 лева (1300 лева – адвокатско възнаграждение и 50 лева държавна такса).

Съгласно разпоредбата на чл. 248 от ГПК компетентен да се произнесе по молбата за изменение на решението в частта за разноските е съда, който е постановил акта, чието допълване или изменение се иска, поради което настоящия съдебен състав се явява

компетентния съд за разглеждане на депозираната молба.

Подадената молба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Разгледаната по същество молбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдебните разноски са разходите, които страните правят по воденето на делото и се дължат от страната, която с поведението си е причинила възникването на съдебния спор. Разноските са три вида: заплатени такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат (чл. 78, ал. 1 от ГПК). В случая, спорни са присъдените разноски за адвокатско възнаграждение.

С оглед доводите изложени в молбата на пълномощника на Националната агенция по приходите спорът се свежда до това дали делото е с материален интерес или не, а от там дали размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен на основание чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1/2004 г. или на основание чл. 8, ал. 3 от същата наредба.

Действително, както е посочено в молбата по чл. 248 от ГПК предмет на оспорване в настоящото делото е административен акт. Този административен акт обаче определя дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, т. е. спорът е с определен материален интерес – размерът на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, тъй като с този размер се засяга пряко имуществената сфера на оспорващото търговско дружество. Предвид това, при определяне на дължимите разноски за адвокатска защита приложима е разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба №1/2004 г., която в редакцията ѝ преди последното изменение предвижда, че при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. адвокатското възнаграждение е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Така изчислено при материален интерес от 100 000 лева същото възлиза на 1280 лева без ДДС. В случая договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1300 лева без ДДС, който размер не надвишава значително минимално предвидения в Наредбата, поради което възражението за прекомерност е прието за неоснователно.

Неоснователен е доводът на молителя, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 г., обоснован с размера на платената държавна такса. Дължимата държавната такса по административни дела е с оглед предвиденото в чл. 26 от Тарифа №1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието разграничение, а не с оглед наличието или липсата на материален интерес.

Не на последно място, с оглед позоваването на молителя на практика на Върховния административен съд следва да се отбележи, че само в цитирания в молбата съдебен акт е възприета поддържаната теза, че делото е без материален интерес.

Изложеното обосновава извод за неоснователност на молбата по чл. 248 от ГПК, което налага отхвърлянето ѝ.

С оглед на изложеното и на основание чл. 248 от ГПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите чрез юрк. К. за изменение на решение № 6846/16.11.2022 г. в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от уведомяване на страните.

СЪДИЯ: